

Hồi 9

Tiên Cốc Sinh Biến

Au Dương Siêu đã rút cờ báu ra, oai phong lẫm lẫm, rồi giơ cờ báu lên lớn tiếng nói:

- Lão quái vật đã hiểu rồi thì hay lắm, mau nộp mạng cho ta đi!

Nói xong, chàng múa cờ giở thế Bôn Lôi Thiểm Điện (Sấm chạy điện chớp) tấn công luôn một thế. Chàng đã giận dữ, nên vừa ra tay đã sử dụng ngay thế thứ tư của Toàn Phong Bát Thức chỉ thấy cát bụi bay mù mịt, kinh phong mạnh như vũ bão.

Laosơn Song Sát không biết đâu mà chống đỡ, và cũng không hiểu rõ thế cờ đó của chàng là thế gì, chỉ thấy sức mạnh dồn tới làm cho khí huyết rạo rức, người như bị một vật gì nặng hàng ngàn cân đè xuống, khó thở vô cùng.

- Ối chà!

Chúng chỉ kêu được có mấy tiếng như vậy, rồi cả hai không sao đứng vững được nữa, người bị đẩy bắn ra phía sau hai trượng mà từ từ rớt xuống.

Cũng may, hai lão quái đã có bốn chục năm công lực, nên khi rớt xuống chúng đã lấy tấn được, mới đỡ lỗ đầu sức tay. Tuy vậy chúng vẫn lảo đảo như suýt ngã.

Trong lúc Âu Dương Siêu đang lúc tức giận, thấy thế trước chưa dừng hẳn, chàng đã ra tay tấn công thế thứ hai, thế này lại càng nhanh và mạnh hơn thế trước.

Hai lão quái chịu sao cho nổi, chúng chưa hoàn hồn thì thế công của Âu Dương Siêu đã tấn công tới, chúng muốn tránh né cũng không kịp, mà muốn ra tay chống đỡ thì lại càng không sao làm nổi, vì lúc đó chúng có trông thấy rõ thế cờ của đối phương tấn công tới như thế nào đâu?

Bất đắc dĩ chúng phải nghĩ cách thoát thân trước, lúc này chúng chả cần nghĩ đến sử diện mà chúng đã gây hơn mười năm, nên cả hai cùng nắm tay nhau và nằm xuống đất lăn đi mấy vòng để tránh luồng gió mạnh kia.

Âu Dương Siêu thấy vậy tỏ vẻ khinh thị nói:

- Đồ không biết sử nhục! Hai người tưởng cứ lăn như hai con chó như thế là có thể thoát thân được hay sao?

Nói xong chàng quát lên một tiếng lớn, tay giơ Kiều Dương Thần Công ra rồi giơ tay lên cách không nhằm Song Sát tấn công cho mỗi tên một thế. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu "ối cha!". Máu của chúng đã bắn ra như mưa. Laosơn Song Sát từ từ té xuống, hai tay vẫn còn nắm chặt lấy nhau.

Mọi người đưa mắt nhìn vào Song Sát thấy ngực của chúng đã bị phanh ra, tạng phủ đều rớt cả ra ngoài, tim gan như bị lửa thiêu vậy, tanh hôi khôn tả, ai nghĩ thấy cũng phải buồn nôn.

Tiểu Yến thấy vậy cả kinh la lớn một tiếng, giơ hay tay lên bụm mặt không dám nhìn nữa, rồi tựa vào người Phụng Anh mà thở hổn hển.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, một tay vuốt tóc Tiểu Yến, âu yếm hỏi:

- Yến muội, có thấy thủ đoạn của người ta ác độc không?

Âu Dương Siêu giết chết Song Sát rồi, đã nguôi cơn giận, định cất cờ báu và giải thích cho hai nàng nghe. Nhưng chàng lại nghe thấy Phụng Anh nói như vậy, liền cười nhạt mà nói:

- Thi cô nương, tôi đã trả thù hộ cho hai vị rồi đó, mà hai vị đã không biết ơn thì chớ, lại còn bảo tôi ra tay ác độc.

Phụng Anh sầm nét mặt, trợn ngược đôi mày lên đáp:

- Thôi đừng nói nhiều! Ta Thi Phụng Anh tuy tài học không tinh xảo, nhưng mối thù này không bao giờ quên hết! Nếu sợ ta trả thù thì cứ việc ra tay giết ta đi. Thi Phụng Anh này tuy là phận gái, nhưng vì sự trả thù cho sư phụ, ta vẫn dám hy sinh.

Âu Dương Siêu gượng cười nói tiếp:

- Quả thật tai hạ không có lòng dạ thương lệnh sư, nếu hai vị không tới nơi thì may ra tai hạ đã vận công chữa thương cho bà ta khỏi rồi, nhưng bây giờ đã quá muộn, không sao cứu chữa được nữa.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Hừ! Đừng có ra bộ từ bi như thế!

- Quả tại hạ có ý cứu chữa bà ta thật đấy.

- Khéo nói lắm, nhưng bốn cô nương không thích nghe những lời biện bạch của người nữa! Nếu người không muốn giữ ta lại thì ta đi đây?

- Việc đó tùy ở nơi cô nương, tại hạ không ép buộc.

- Nhưng người đừng có hối hận nhé?

- Tại hạ hối hận cái gì cơ chứ?

- Vì ta còn sống sót ngày nào thì ta phải trả thù cho kỳ được mới thôi!

- Điều này cũng tùy thuộc ở nơi cô nương.

- Hiện giờ...

Nói tới đó Phụng Anh nghiêng răng mím môi đậm chân môi cái hình như nàng chỉ muốn nuốt sống Âu Dương Siêu mới hả dạ. Sau đó nàng nhặt cái sợi dây bò cạp bạc lên mà hỏi Tiểu Yến rằng:

- Còn Yến muội thì sao?

Tiểu Yến liền liếc nàng một cái rồi hướng về Âu Dương Siêu một cái, tỏ vẻ khó xử, không biết nên theo ai và không theo ai.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội nghĩ đến chuyện xưa, liền u oán nói:

- Yến muội là người duy nhất thông cảm tôi, chẳng lẽ Yến muội không biết tính nết của tôi hay sao?

Lời nói đã động đến lòng của Tiểu Yến, nàng muốn khóc nhưng không có nước mắt, muốn lên tiếng nói nhưng lại thôi. Mãi một lúc sau nàng mới lên tiếng:

- Lộc đại ca!...

Nói xong nàng khóc sụt sướt.

Lúc ấy, Phụng Anh đã cuộn sợi dây bò cạp vào ngang người Kê Trảo Bà Bà để lôi đi, mồn thì thúc giục:

- Yến muội chúng ta đi thôi!

Tiểu Yến càng đau lòng, khóc thêm, rồi nàng dậm chân một cái nói:

- Chị Phụng, chúng ta đi thôi!

Phụng Anh liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi lớn bước đi luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao Tiểu Yến lại phải đi theo Phụng Anh như thế, chàng vội đuổi theo, nắm lấy tay nàng và hỏi:

- Yến muội tại sao em phải đi mãi với cô ta làm chi?

Tiểu Yến nhìn sau lưng Phụng Anh khẽ nói:

- Lộc đại ca, sau này anh sẽ biết.

- Bây giờ hiền muội nói cho anh nghe chẳng được hay sao?

- Bây giờ!... hu...hu...

Tiểu Yến muốn nói lại bật khóc, rồi dẫn tay chàng một cái, chạy theo Phụng Anh đi luôn.

Chỉ còn tiếng khóc của nàng vẳng lại thôi.

Âu Dương Siêu định đuổi theo, nhưng đằng sau đã có mấy chục người đồng thanh nói:

- Thuộc hạ các người tham kiến đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lạnh lùng hỏi:

- Các vị đến đây có việc gì thế?

Âm Phán Bốc Thông liền tiến lên đáp:

- Thừa lệnh giáo chủ theo lời hứa trước, về bổn giáo nhận chức.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Lời hứa trước nào? Tại hạ nhận lời bao giờ?

Bốc Thông lớn tiếng đáp:

- Đường chủ đã nói hễ xong Hoàng Sơn thế nào cũng đi Tây Bắc yết kiến giáo chủ và nhận chức.

- Tại hạ ở Hoàng Sơn đã gặp giáo chủ rồi.

- Sự gặp gỡ ngắn ngủi ấy, chưa nói gì đến chuyện của bổn giáo hết, cho nên vẫn phải mời đường chủ lên miền Tây Bắc mới được.

- Hiện giờ tại hạ còn có việc chưa làm xong, vì thế...

- Đường chủ có việc gì cần, không biết anh em thuộc hạ có thể gánh vác được không?

- Việc này...

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ một lát, bỗng nghĩ ra được một kế bụng bảo dạ rằng:

“Nhất Thống Giáo thần bí lắm, không những các người trong giáo đều là những tay lục lâm đã nổi tiếng lâu năm, mà lúc nào cũng bị họ canh chừng, nhất cử nhất động của ta không sao thoát được tai mắt của bọn chúng. Có thể nói, chúng thật là thần thông quảng đại. Trước khi ta chưa vận dụng được Ngũ Kỳ Minh, sao ta không lợi dụng chúng để điều tra hết những sự việc bí mật nọ.”

Nghĩ đoạn chàng lại nghe Bốc Thông nói rằng:

- Có việc gì Âu Dương đường chủ cứ dặn bảo, anh em chúng tôi xin đảm nhiệm hết dù có phải nhảy vào đồng lửa, anh em chúng tôi cũng không từ chối

Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp:

- Như vậy hay lắm, hiện giờ tại hạ có ba việc lớn này muốn biết.

- Ba việc ư? Không biết là những việc gì thế?

- Điều thứ nhất, tại sao Hoàng Sơn này có tiếng nổ như vậy? Chuồng môn của bảy đại môn phái bỗng dưng mất tích như thế?

Bốc Thông nghe hỏi hơi giật mình kinh hãi và tỏ vẻ khó xử.

Phải biết chuồng môn của bảy đại môn phái là những lãnh tụ các môn phái lớn và cũng là nhân vật số một trên giang hồ, đừng nói là họ cùng mất tích một lúc, dù cho có một người mất thôi cũng đã là một đại sự của võ lâm rồi.

Thấy sắc mặt của Bốc Thông như vậy, Âu Dương Siêu đã biết trong lòng y đang rất khó xử, liền tủm tỉm cười hỏi:

- Thế nào? Bởi vậy tại hạ cần phải một mình đi tìm hiểu cho ra nghi vấn ấy.

Ngờ đâu Bốc Thông bỗng ưỡn ngực lớn tiếng đáp:

- Thưa đường chủ, xin hỏi điều thứ hai là điều gì?

- Việc thứ nhất đã đủ thấy khó khăn rồi.

- Tất nhiên việc đó không phải là dễ lắm, nhưng trong một tháng trời thuộc hạ cũng sẽ tìm ta được manh mối cho đường chủ.

- Ô! Trong một tháng ư?

- Vâng, chỉ một tháng thôi.

Các bạn phải biết việc này liên can đến việc lớn của võ lâm và cũng là một vụ âm mưu rất lớn nữa, chứ không phải là chuyện dễ.

- Đường chủ cứ yên tâm, xin cho biết việc thứ hai là việc gì?

- Được lắm.

Tuy chàng nói như vậy, nhưng vẫn còn bán tín bán nghi:

“Đằng nào ta cũng coi họ như không, ta không hoàn toàn ỷ lại họ thì cứ việc trao phó cho họ đi làm, hà tất phải do dự như thế này làm chi.”

Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười nói tiếp:

- Điều thứ hai là điều tra xem cuốn Kim Cương Chân Kinh của phái Thiếu Lâm và Quy Vân Kiếm Phổ của phái Võ Đang đã bị ai lấy. Ai đã đánh phá và đốt Thiên Tâm trang?

Bốc Thông nghe nói tới đó, trợn tròn xoe đôi mắt lên, quay đầu lại nhìn những người kia. Ba mươi hai người, sáu mươi bốn con mắt tròn xoe nhìn cả vào mặt Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy thâm nghĩ.

“Có lẽ vấn đề này không phải là việc thường nên họ mới sợ hãi như vậy.”

Nghĩ đoạn, chàng tùm tùm cười và hỏi tiếp:

- Thế nào?

Bốc Thông lớn tiếng đáp:

- Không phải thuộc hạ các người nông cuồng và tự phụ. Về việc này, chúng tôi cũng xin khất với đường chủ một tháng trời là chúng tôi sẽ điều tra ra hết.

- Cũng một tháng ư?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, chớp nháy mắt mấy cái, hỏi như vậy và tiếp:

- Liệu các người có làm nhanh được như thế không?

- Trước mặt đường chủ, thuộc hạ đâu dám dối trá.

- Người trong giang hồ cần phải giữ chữ “tín”.

- Luật lệ của Nhất Thống Giáo rất thâm nghiêm, tới kỳ hạn mà thuộc hạ chưa làm xong việc đó, xin đường chủ cứ trị tội.

- Bây giờ hãy còn sớm, các người đừng gọi tại hạ là đường chủ như thế vội nhưng...

- Xin đường chủ cho biết điều thứ ba.

- Được đã thế phiền quý vị một thể.

- Đường chủ quá khiêm tốn. Đây là phận sự của thuộc hạ.

- Trong Mê Tiên cốc vừa xảy ra một việc...

Âu Dương Siêu chỉ tay vào xác của một ông già và bà già câm mà nói rằng:

- Hai người này là một đôi vợ chồng già, người điếc và người câm đều mang thương tích nặng, vậy xin quý vị điều tra xem ai đã đả thương vợ chồng họ, còn Lăng Giao Cơ, tiểu chủ nhân của Mê Tiên Cốc này hiện giờ sống chết ra sao?

- Mê Tiên Cốc nào?

- Các vị không biết ư?

- Thưa đường chủ chúng tôi biết lắm, mà đường chủ đã phái rất nhiều cao thủ canh gác ở đó không?

- Sao bạn lại biết rõ như vậy?

- Việc này...

Bốc Thông đảo ngược đôi người một vòng rồi gượng đáp:

- Việc đó là thuộc hạ phỏng đoán đấy thôi.

- Có thật không?

- Nếu có liên can đến đường chủ, thì tất nhiên thuộc hạ phải đi làm ngay. Anh em thuộc hạ xin từ biệt đường chủ, một tháng sau thế nào cũng làm xong ba việc đó không để đường chủ thất vọng.

Bốc Thông nói xong, liền giơ tay lên phất một cái, các người nọ cùng theo y đi luôn.

-- o O o --